

Ježíš v synagoze

Mk 1, 21-28

Dalo by se říct, že první Ježíšovy kroky potom, co se nechal pokřtít... vedou podle Markova evangelia do synagogy... kam jinam?

My přeci taky chceme, aby ti pokřtění pak hlavně přišli do kostela.

Ježíš se v synagoze hned ujímá iniciativy – v synagogách se čte z Tóry a učí. A nakonec Ježíš tam nedělal nic jiného, zvláštního, neobvyklého – prostě přišel a učil... **ale dočítáme se**, že všichni nad tím jeho učením žasli... mohli bychom přece říct, že když i k vám přijde někdo nový, třeba tady na kazatelnu (teď se to tady asi i střídá) nebo do sboru, tak taky čekáte, co to bude, s čím novým přijde, nebo s čím novým ještě přijde... prostě jste plni očekávání.

Když je to kazatel nebo kazatelka, tak se obvykle čeká na to kázání – jestli osloví a nebo je to jen další „uspávač hadů“. Jestli má to kazatelské charisma vás vtáhnout, zaujmout a promluvit až tam někde dovnitř, kdy člověk zastaví i ten tok myšlenek a přestane řešit co bude dnes k obědu a jestli zamknul dveře od domu či auta když odcházel... to bychom se asi divili, kdybychom si viděli do hlavy, na co všechno myslíme před bohoslužbami a kde se zrovna teď ještě nacházíme. Ono je to v dnešní době docela náročné začít se koncentrovat, snažit se porozumět, navázat to spojení.

Ale přenesme se do té synagogy, kde zrovna přišel Ježíš – On tam přijde jako někdo nový, koho tam ještě neměli a začne tam učit tak, jak je to běžné, ale přesto je to v něčem jiné... čteme: **učil jako ten, kdo má moc a ne jako zákoníci.**

Bratři a sestry, jak vypadá taková moc? Moc učit... Možná si to představujete už teď jako něco nadpřirozeného, něco zázračného – Ježíš měl přeci to zplnomocnění Boží, tak to muselo být něco extra, nějaká pecka - řekneme si... energie čišla a tak. Já se snažím v Ježíši ale objevovat i jeho lidskost, abychom se mu dokázali vůbec přiblížit, protože tu Božkou pověst on už vlastně má a tím může být pro mnohé úplně nedosažitelný. A svědectví Markova evangelia to dělá vlastně taky tak – Ježíš přišel do synagogy jako Rabbi a ne jako Bůh. A jak jsem řekla na začátku, když přijde někdo nový, třeba i tady sem k vám, tak jsou tam ta očekávání ... s čím asi přijde, jakým jazykem k nám bude mluvit, nebo jakým slovníkem – budeme mu rozumět, pochopíme to, uvěříme mu tu jeho víru, bude to pro nás srozumitelné nebo moc odborné? Bude to mít hlavu a patu? Je nám dotyčný sympatický? I to hraje roli...

Nakonec tohle se skutečně děje i v těch našich školách – je učitel, který když začne mluvit, ostatní vypnou svoje senzory pozornosti. Ale pak třeba ještě někde přijde tzv. Pan učitel, který má svůj předmět rád, umí jej učit, umí to předat, jste z toho nadšení, protože jeho nadšení se přeneso i na vás a vy mu to věříte, že svou práci dělá rád a chcete ji dělat taky tak.

Tak nějak si představuju Ježíše, šel do synagogy, učil o Bohu, kterému věřil jako svému Otci a měl ho rád, dělal to opravdově a všichni mu to prostě věřili – tak se předává i víra. Takže tady je ta „zázračná“ moc. A Marek k tomu ještě dodá a **ne jako zákoníci**. Víme, kdo byli zákoníci? Jakou měli pověst? Prostě už v tom nebyli opravdoví, nikdo jim to jejich zákonictví asi ani nevěřil, celými dějinami si nesou nelichotivou biblickou přezdívku – pokrytci!

Tak tohle bychom měli, ale v té synagoze, když tam Ježíš zrovna učil se ještě přihodilo něco jiného – čteme, že tam byl člověk, posedlý nečistým duchem a něco na Ježíše vykřikoval...

Jak jsem to tak četla, tak jsem si v duchu říkala, co tam takový člověk vůbec dělal? Co takový dělal v synagoze? My si přece i tady myslíme, že ti s tím nečistým duchem, ti tzv. posedlí, jsou někde venku. Vykřikují něco na ulici, nebo v politice, v televizi a na internetu. Ale tady? Čekali byste, že bude vedle vás třeba sedět někdo, kdo není naladěný na evangelium a bude rozporovat víru s normálním životem? No nečekali, ale může se to stát a děje se to. Tehdy i dnes...

My si zase za tu posedlost někdy dosazujeme totiž něco až moc démonského, nečistého, ale ono to může být zrovna i klidně něco v nás. Třeba se ozve nějaké naše moc kritické přemýšlení, když posloucháme nějaké kázání a v tu chvíli nejsme připraveni přijmout evangelium a fakt si v duchu řekneme, tak takhle ti tedy toho Ježíše moc neberu. Tohle už je na mě moc, já mám taky nějaký svůj rozum a tohle „vírou“ zkrátka nepřijmu. Klidně mohl tam v té synagoze takhle vykřikovat i zákoník, proč ne? Já se přiznám, ani mně některé věci taky kolikrát úplně nesedí,

všichni přikyvují a já třeba ne, úplně alergická jsem třeba na takové nátlakové evangelizace. A kdo ví, třeba je to zrovna pro někoho ta správná cesta k Ježíši.

Nakonec jak jinak se Ježíš může dostat z nějaké synagogy tam někde v Kafarnaum až k vám do kostela? No přeci **přenosem**, že si prostě budeme o své víře povídat, sdílet ji, jak to s tím Pánem Bohem máme a někomu to holt budeme věřit a někomu zase ne a tam, kde se podaří navázat spojení, tam se Kristus jako zázrakem objeví, tzv. se nás dotkne.

Chci tím říct, jak Ježíš musel vyčistit synagogu, ano, někdy stačí jeden hlas, co vykřikne něco až démonského a otráví to celé společenství... prostě nečekejme, že to nečisté je jenom někde venku, je to i tady, je to dokonce přímo v nás... spousta špatných myšlenek se nám kolikrát honí v hlavě, začne nás to až ovládat a kolikrát si s tím nevíme ani rady. Někdy i perfektně víme, jak to má ve sboru, v církvi fungovat, začneme třeba druhými manipulovat... Kristus se z toho nenápadně vytratí, pak ale i ty zaručené „dobré úmysly“ vedou třeba ke špatným rozhodnutím, činům nebo i špatným slovům jeden vůči druhému. Začneme něco blbého vykřikovat a ani o tom nevíme, neuvědomujeme si to. A říkáme, co je ti vlastně do nás Ježíši, tohle si přece vyřešíme samy. Přišel jsi nás snad zahubit? ... my abychom se udrželi, musíme to a to, potřebujeme přece ty salárníky a jen pouhou vírou to tady neudržíme, ani ty mladé ne... třeba.

Škoda, že nevíme, co Ježíš tehdy konkrétně učil, co z té Tóry v tu chvíli tak jinak vykládal, že nad tím mnozí žasli, ale našel se jeden, někdy totiž stačí jeden hlas, ani o tom kolikrát neví a něco špatného vykřikuje.

Možná je dobře, že neznáme co Ježíš zrovna probíral a na co dotyčný reagoval, protože si tam dnes můžeme dosadit cokoli a kohokoliv... zkrátka zlý si najde vždycky cestu, kdy bude chtít mocné Boží dílo překazit, s tím se možná musíme naučit počítat a může si k tomu klidně použít i nás.

Proto zkoumejme... ne ty druhé, ale především sami sebe (myšlenky, slova i skutky, jak vyznávají katolíci ve své liturgii) co nedobrého s námi cloumá. Je dobré, že i s tím dokážeme přijít sem, protože pokud se vystavíme Božímu zrcadlu, pořád se s tím dá něco dělat. Bůh, jako jediný, nám vidí přímo do srdce, a proto on jediný skrze Krista má tu moc nás od zlého očistit.

Blížíme se k závěru... Ježíš v synagoze prostě zapůsobil, nejen asi svým charizmatem a mocí a kdoví čím vším ještě, ale asi především svou vírou a skutečná víra dělá opravdu divy, má moc vyhnat i to špatné, co si sebou neseme až sem a moc i mnohé uzdravit.

Poslední verš této perikopy v synagoze je už takový ani nevím, jestli zrovna pro Ježíše lichotivý – prostě **pověst o něm se roznesla rychle všude po celé krajině**.

Přemýšlím, co ti lidé o Ježíši tehdy roznesli – z dalších událostí je patrné, že Ježíš zrovna o takovouto popularitu vůbec nestál, nechtěl prioritně působit jako zázračný léčitel. To že se to jeho evangelium přeneslo přes dva tisíce let až k nám do kostela, je vlastně moc fajn... dobrá zpráva se tedy stále nese. Z toho mějme radost! Ale jak tu zprávu neseme zrovna My... Já? A nesu ji nějak? Jako křesťané se musíme neustále snažit svůj pohled na Krista korigovat, protože někdo na něj hledí stále jak na svatý obrázek, jiný touží zase jenom po tom uzdravení... a když Ježíši neuzdravíš, tak nic, já v tebe věřit nebudu. Ale Ježíš nám přišel především přiblížit Boží království – a to království, neznamená, že tu budeme všichni najednou běhat zdraví, budeme nesmrtelní, nebo že sami budeme vypadat hrozně zbožně. Ta Boží vláda, to Boží panování, působení Božího království tady ve světě se děje opravdu jenom tam, kde se lidi mají rádi, pomáhají si, zpytují své hříchy, kde si odpouštějí, a kde mají Boha nad sebou jako svého jediného Pána a pak se díky tomu možná ledacos uzdraví i vyčistí. Žádná jiná věda v tom není, ale je k tomu potřeba víra, naděje a láska.

Modlitba: Pane Ježíši, jako první jsi šel do synagogy, tam se dalo s tebou setkat, my chodíme do kostela a taky se tady s tebou toužíme setkat, prosíme dávej se nám tady poznat. I dnes se nás nějak dotkni svým slovem – třeba v modlitbě, písni, společném rozhovoru... Dej ať mezi sebou dokážeme zpřítomňovat království tvého Otce. **Amen**